

Ὕμνος πρὸς τὴν

ΤΗΝ ΜΕΛΕΕΣ ΡΑΗΝ

Τὴν Μω-σεί-ως ὠ-δὴν ἀ-να-γα-βού-σα βο-η-οὐν ψυ-χὴ
 βο-η-θός καὶ σκε-πα-σὴς ἐ-γέ-ρε-το μοι εἰς σω-τη-
 ρί-αν, οὐ-τός μου θε-ός καὶ δο-ξά-σω αὐ-τόν.

ΡΑΗ Γ!

Στεί-ρω-θέρ-τα, ὡς τὸν τούτ' καρ-πα-φό-ρος ὁ θε-ός ἀ-
 να-δει-ζόν με γε-ωρ-γέ τῶν κα-λῶν, φυ-τούρ-γῃ τῶν
 ἀ-γα-θῶν τῇ εὐ-σπλα-χνί-ᾳ σου.

ΡΑΗ Δ!

Τὴν ἐκ Πατ-ρός- σου γέν-νη-σιν ὁ προ-φή-της προ-
 βέ-πρω ἀ-ρε-κή-ρυσ-τε βο-ών. τὴν ἀ-κο-νὴν
 σου ἀ-κή-κο-α καὶ ἐ-φο-βή-θη δ-ε-ος ἀ-

πὸ θαλ-μῶν, καὶ ἔξ ὁ- - ρως ἀ-γι-ου κα-τα-σκι-ου
 ἔ-πε-δι-μη-σας Χρι-στος.

ΤΕΛΟΣ
219

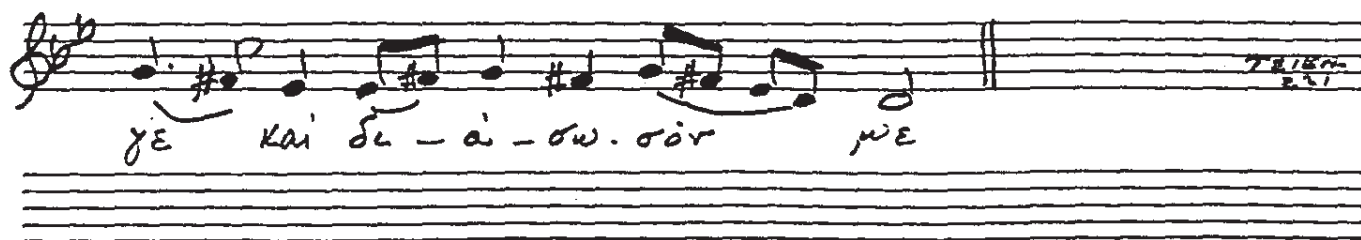
ΩΔΗ Ε΄

τῆς νυ-κτός δι-ελ-θού-σης ἡγ-γε-κεν ἡ. - μέ- - ρα
 καὶ τὸ φῶς τῇ κο- - σμῳ ἔ-πε-λαμ-ψε, δι-ὰ τοῦ-το ὁ-
 μνεῖ. σε τὰ-γμα-τα ἀγ-γέ-λων, καὶ δο-ξο-λο-γεῖ
 σε Χρι-στέ' ὁ θε-ός.

ΤΕΛΟΣ
220

ΩΔΗ ΣΤ΄

Βυ-θῷ ἀ-μαρ-τη-νῶ-ν σου. νέ-χο-μαι ζω-τήρ, καὶ ὅτ πε-
 λᾶ-γελ τοῦ βί- - ου βυ-θί-ζο-μαι. ἀλλ' ὡ- - σπερ τὸν Ὑ-
 ω-σαν ἐκ τοῦ θη-ρός κα-μέ τῶν πα-θῶν ἀ-νὰ - γα-

ΠΑΝ Ζ

Τα' χε-ρον βιμ με-λ-γού με-τοι παυ-- δες εν τη κα-μει--

ρω ε-χό-ρευ-ον βο-ων-τες ευ-- λο--γη-τος ει

ο θε-ος ο--τι εν α-λη-θει-α και κρι-σει ε-

πι-γα-σας ταυ-τα παρ-τα δε-α τας α-μαρ-τι-ας η-μων

ο υ-πε-ρυ-μνη-τος και δε-δο-ξα-σμε--νος εις

Ταν-τας τους αλ-ω--ρας

ΠΑΝ Η!

Αι-ρού-μεν ευ-λο-γού-μεν και προ-σκυ-ρού-μεν τον Κυ-ρη

οι

ΟΔΗ Η'

Τὸν ἐν τῇ Βαί - - τῳ Μω-σεῖ τῷ Παρ-θέ-ρου τοῦ θαῦ - -

μα, ἐν Σε-ραί-ῳ τῷ ὄ - - ρει προ-εμ-πώ-σαν-τα πο-

τε, ὑ-μνεῖ-τε εὐ-λο-γεῖ-τε καὶ ὑ-περυ-ψοῦ - -

τε εἰς πάν-τας τοὺς αἰ-ῶ - - να - - - - - as